

*En praktikskildring
skriven av
Viktor Skoglund från
Väg- och vattenbyggnad,
Chalmers.*

THE CHINA EXPERIENCE

En Iaeste-berättelse

*Kvällsbilaga
Vloggspecial, se sid. 2
Använd länkarna. Alla
foton är mina egna.
2017-10-28, Nr. 0001*

Vem är jag?

VIKTOR SKOGLUND

En förvirrad drömmare med alldeles för vilt spridda idéer och en stark längtan efter äventyr, möten och mening. Ågnar numera mycket tid åt filosofiska frågor.

Var är jag?

YANTAI, KINA

Yantai är en kuststad på prefekturnivå i Shandong-provinsen i Kina. Staden är idag den viktigaste fiskeristaden i den nordöstra delen av Shandonghalvön.

Hur kom jag hit?

IAESTE

IAESTE är en internationell organisation som arbetar för att erbjuda utlandspraktik till högskolestuderande runt om i hela världen.

FOLKMASSOR

Kina, officiellt namn Folkrepubliken Kina, är det till ytan största landet i Östasien och världens folkrikaste land med 1,4 miljarder invånare.

1 SEPTEMBER

Efter en hel dags flyttstädning åker jag iväg till kräftsivan på Ävägens takterrass. Solen faller sakta ner i Ullevi's taköppning och sångboken nyttjas till fullo. Det är min sista kväll i Sverige, så när mina vänner äter kräftstjärtar och skaffar permanent skaldjursparfym avnjuter jag min kebabrulle i lugn och ro, med mild sås. Utan tomat och peperoni. Josefine berättar att hon tar flyget till Portugal imorgon och av en slump lyfter våra plan vid ungefär samma tid. Fantastiskt, vi kan dela taxi! Och vi kan äta frukost tillsammans på Landvetter! Livet kan inte bli bättre

3 SEPTEMBER

Flygvärdinnan kommer med frukost alldeles för tidigt. Jag slår på Lego Batman i väntan på aptit med ingenting händer. Ett glas vin kanske? Enligt mitt armbandsur är det tillåtet, men inte enligt tiden på min telefon, så jag låter bli. Jag tittar mig omkring och inser att det inte finns en enda blond individ på hela flygplanet. Förutom jag själv. De har gett mig platsen med extra benutrymme vid nödutgången eftersom att jag förmodligen är den enda

över 180 cm. De dämpade svängningarna i trumhinnan indikerar att vi är på väg att landa i den lilla kinesiska staden Yantai, med endast sju miljoner invånare. Här ska jag spendera tre månader. Skräckblandad förtjusning gånger en miljard.

"Are you traid?", frågar Saline när vi går mot hennes Audi utanför flygplatsen. Traid? Trade? Tride? Vad menar hon? "Are you traid?", säger hon igen, något långsammare denna gång. NU förstår jag! Tired! Hon menar tired! "YES, I'm tired!", hojtar jag av lycka för att jag begrep vad hon menade. Hon hoppar till och vi skrattar tillsammans. Isen är bruten. Kulturkrocken är ett faktum. Jag är ett språkgeni. Det är sedan gammalt.

4 SEPTEMBER

Var det flygplansmaten? Kanske var det ärkeportionen från den koreanska restaurangen som jag tryckte i mig i ren glädje över att ha tagit mig hela vägen hit. Oavsett vad så kaskadkräks jag precis innan jag ska gå till kontoret för att utföra min första arbetsdag. Jag gör det ljudlöst för att inte mina rumskamrater ska ana något. Vi har känt varandra i två timmar och det skulle vara ett dåligt första intryck. På med skorna, nu går vi till jobbet.

Fyra kräkssessioner, tre möten och två matskedar buljong senare får jag äntligen gå hem och må dåligt ifred. Jag ringer tryggheten i Sverige. "Det kan bara bli bättre framöver", säger Anton efter att jag dränkt honom med klagomål över hur rutten start jag fått på min resa.

BEVAKNING

På vägen till mitt kontor ser jag ett dussin 80-plussare sitta hukandes som ryska förortsungdomar. Kanske är det nudlarna som gör lemmarna mjuka ända in i graven. Den här mannen har för ovanlighetens skull en liten pall.

8 SEPTEMBER

350 km/h är bara imponerande de första tre minuterna av tågresan. Min lediga vecka är över och jag har besökt både Beijing och Shanghai. Kinesiska muren är ett underverk - det kan jag konstatera nu. Jag har lärt mig uttrycket "ATF", vilket är en akronym för *Another Fucking Temple*. Jag har ätit Pekinganka, vandrat runt i Sommarpalatsparken, besökt verklighetens svar på Tinder (en marknad där föräldrar presenterar profiler av sina barn och bokar upp dejter med intresserade), festat med ryska modeller i på nattklubb med hajtank och förälskat mig i en stad. Allt det här tack vare att företaget jag praktiserar hos ger mig friheten att resa - trots att jag bara kommer vara här i 90 dagar.

Tågresan hem var inte horribel, men det var inte de roligaste åtta timmarna jag spenderat i mitt liv. Det var riktigt skönt att komma tillbaka. "Borta bra men hemma bäst", sa min inre röst när jag anlände i Yantai igen. Det här är mitt hem nu. Inte Göteborg och inte Kristinehamn. Yantai.

När jag pustat ut och lagt mig på min trälåda till säng får jag spring i benen. Jag skriver till chefen och ber om ännu en veckas ledighet. Innan jag fått svar bokar jag fräckt nog en ny biljett, en månad fram i tiden. Kina växer inom mig och jag vill besöka vartenda litet hörn.

28 SEPTEMBER

Det är alltid spännande att träna på utegymmet utanför vårt lägenhetshus. Det blir ofta en folksamling framför den långhåriga, blonda, kritvita utomjordingen som gör sprängtokiga rörelser

vid stängerna som de brukar använda som torkställ. Idag kom den pittoreska tanten fram igen, men med undantaget att hon tagit med sin dotter Alice som tolk. Alice berättar att hennes mamma vill bjuda in mig till deras hem. Hon frågar om jag behöver någonstans att bo och att de kan lära mig kinesiska. Gesten gör mig tårögd och vi utbyter kontaktuppgifter. Mina mungipor förblir fastklitrade i höjd med öronen hela dagen ut. "Det kan bara bli bättre", minns jag att Anton sa. Det är jättebra nu. Det är fantastiskt här. Dåliga lukter, tutande bilar som får öronen att blöda, sopor överallt, inälvor till lunch och mat som är starkare än slutscenen i Andrew Kevin Walkers film *Se7en*, som får morgondagens toalettbesök att kännas som domedagen - och att inte tala om frånvaron av madrass på trälådan som jag sover på - spelar ingen roll längre. Jag älskar Kina.

ARBETSPLATS

På 18:e våningen spenderar jag 40 timmar i veckan. Mitt arbete är främst utveckling av utbildningsmaterial och marknadsföring av det unga företaget E&C International.

Kvällen närmar sig och mina kollegor bjuder som vanligt med mig ut för att äta middag. In kommer först ett spett med gris, sedan en stor binge grodlår, följt av ankhuvud och kräftor. Allt detta i brinnande stark sky. Kroppen utsöndrar vätskor ur varena da liten por. Imorgon får jag ännu en gång bära toalettringen till Mordor antar jag.

17 OKTOBER

Efter lunch dyker Nicholas Shadid upp. En bredaxlad amerikan med doktorsexamen inom kulturella relationer som nu bosatt sig i Finland. Där roar han sig med att bland annat förklara för befolkningen att Soumi betyder något i stil med *lerigt land* och att jultomten inte alls bor på Korvatunturi. Det går sällan hem och han får extra hårda piskrapp i bastun tack vare detta.

Nicholas har inte sovit på 30 timmar och han gör sitt bästa för att hålla ögonen öppna. Jag föreslår en nål mot halsen, fäst vid skjortkragen, som de kinesiska militäreleverna har för att öva på hållningen. Självklart har han hört talas om det här och antar sedan att jag är intresserad av väpnade konflikter, så han går ige-

KLICKBARA VLOGGLÄNKAR

Vlogg - Beijing (part 1/2)

KINESISKA MUREN

Se när jag tar med min vitryska vän upp på ett av världens sju nya underverk. Den 600 mil långa försvarsmuren är sannerligen värd sin titel.

Vlogg - Beijing (part 2/2)

SVENSKA VÄNNER

Klicka dig in på vloggen där jag träffar två svenskar som ser exakt ut som jag. Vi bestämmer oss för att spendera dagen ihop. Och för att äta ormhuvud.

Vlogg - Shanghai

FÖRÄLSKAD I EN STAD

Det tog mig inte längre tid än en kväll för att bli kär i Shanghai. Allt är så magiskt och jag kan inte förklara varför. En vacker dag bor jag här.

nom Kinas krigshistoria lite fort. Sedan fortsätter han med övriga länders krigshistoria. Alla länder.

Nicholas är här för att jobba med oss i projektet "Little Global Citizen". Vi bygger en kurs för kinesiska ungdomar där målet är att både lära dem engelska och tillge dem ett globalt medborgarskap. Kinas statsskick kan beskrivas som Marxist-leninistisk enpartistat och går under ledning av *Zhōngguó gòngchǎndǎng*, eller *Kinas kommunistiska parti* som det kallas. Partiet skyddar befolkningen från ondska genom att blockera och censurera delar av internet – så som Google, Facebook, Twitter, Instagram och Snapchat. Min kinesiske chef *Hippo* menar att det här påverkar invånarnas källkritiska förmåga och det begränsar kinesernas möjlighet att förstå omvärlden. Hippo vill utbilda framtidens ledare genom att till en början presentera och förklara UN:s 17 globala mål för hållbar utveckling – en kurs uppdelad i 65 lektioner. Nicholas är här i tio dagar. Det innebär att vi ska bygga sex komma fem lektioner per dag. Jag förutspår kramp i pannmuskeln.

21 OKTOBER

Min rumskompis och kollega Francisco från Ecuador är nervös. Idag är dagen då vi inviger vår fotbollsskola och Hippo säger att 24 barn kommer att delta. När vi initierade projektet bad vi om max tolv barn, helst ungdomar. Hippo gör Francisco ännu mer nervös när han förklarar att kvällens deltagare är mellan 3-10 år vilket Francisco tar som en dödsdom.

Smart som jag är så avsåde jag allt ansvar vad gäller fotbollscoachning denna afton eftersom att jag ska agera fotograf. Det här gör Franciscos arbete dubbelt så enerverande, men som tur är får vi förstärkning av majoriteten av medarbetarna från kontoret. De kan dessutom kommunicera med barnen. Fantastiska kollegor. Se hur det gick nedan.

26 OKTOBER

Det har gått tio dagar sedan Nicholas Shadid dök upp i kontoret för första gången. Vi har utbytt ett hundratal anekdoter och klargjort varenda liten skillnad mellan Finland och Sverige. Men främst har han hjälpt mig att inse vad jag gör här, på mitt kulturella utbyte i Kina.

Att lämna det välbekanta vardagslivet bakom mig och kasta mig ut i det okända, i det här fallet landet Kina, har varit det mest lärorika jag någonsin gjort. Mitt kulturella utbyte har lärt mig saker om världen (och livet) som böcker, skoluppgifter och en professionell karriär aldrig kommer tänga.

27 OKTOBER

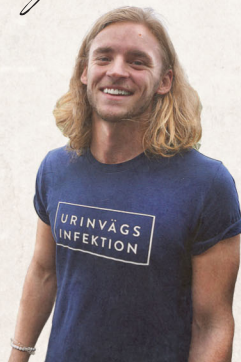
I förmiddags fick jag ett grillspett i handen av en av mina elever som jag lär engelska. Jag har lärt mig att det inte är någon idé att fråga vad det är innan jag har testat, eftersom att responsen alltid är "Don't ask, just eat", så jag tuggar i mig det svampliknande skinnstycket, sönderpudrat med chilikrydda. Hela kontoret stannar upp, alla med samma typ av grillspett i handen men med skillnaden att de är kineser. De tittar på mig som om jag precis ätit anktarm, och förklarar vänligt att jag precis ätit anktarm.

Vi har tagit oss igenom alla 65 lektioner och Nicholas har åkt tillbaka till Finland. Melankoliska tankar om att jag aldrig kommer att träffa honom igen hemsöker min hjärna. Hur skulle det gå till rent praktiskt? Finland är ju så grått.

Ett stort leende, hårt jobb och Google Translate har varit nyckeln till min hittills fantastiska tid i världens folkrikaste land. Klockan är nu 19:52, "Yesterday" med *The Beatles* spelas i mina hörlurar och jag tackar dig som läsare för den trevliga stund vi haft tillsammans.

Över och ut,

Viktor Skoglund

VIKTORS FEM TREVLIGASTE MÅLTIDER

Veckans inelista presenteras inte i samarbete med *Chalmers Konferens & Restauranger*

KYCKLINGBEN

"Viktor, do you want chicken bones for lunch?", frågade Saline. Hon menar säkert *chicken wings* tänkte jag och tackade gladerligen ja. Fem minuter senare dyker hon upp med ett kycklingskelett i en påse - som när du renensat den grillade kycklingen från ICA-disken där hemma. Som tur var hade hon köpt med sig lite inlagda inälvor så att jag slapp förbli hungrig när jag skrapat av den lilla kötthinnan som fanns mellan kycklingrevbenen.

GRODGRYTA

Om du är vegetarian kan Kina innebära frustrerande restaurangbesök. Beställer du auberginesallad, som förövrigt är väldigt gott, kan du slå vad om ditt högra vänsterben att det kommer vara serverat i en köttsås. Ingenting går upp emot att hitta grodlår i den vegetariska chiligrutan, som jag gjorde. Till min förvåning var det ätbart. "Det smakar som kyckling"

MANETSALLAD

Sallad måste ju vara det säkraste kortet, tänkte jag naivt och plockade på mig från en skål vi beställt in. "What's this?", frågar jag och hoppas att få svaret *trattkantarell*. "Don't ask, just eat", säger mitt sällskap i kör.

ANKKALAS

Mina kollegor beställer in några grillspett vi ska dela på till förrätt. Jag tackar från djupet av mitt hjärta för att de för en gångs skull ger mig något ätbart. Innan jag hugger in springer jag på toaletten för att göra vad farmor alltid sagt; tvätta händerna. När jag kommer tillbaka är grillspetten slut och huvudrätten har kommit in - ankhuvud. Kollegorna knapar sig allt ifrån näbb, hjärna och ben. Jag ger det en chans och intalar mig själv om att jag ändå aldrig vill hängla igen.